

15.
mája

*Svätá Mária,
Kráľovná pokoja*

Novéna k Márii Pomocnici

POČÚVAJ HRÔZU VOJNY

Mária vie, čo znamená držať v náručí telo syna, ktorého nespravodlivo zabili ľudia, čo prepadli násiliu, ktoré nedokážu ukončiť. Obráťme sa k nej ako vystrašené deti k svojej Matke, k tej, ktorá pod krížom očakávala Zmŕtvychvstalého, aby nám ON daroval Boží pokoj.

... AKOBY V NAŠOM ŽIVOTE

Videl som, ako do kostola váhavo a s neistým krokom vchádza muž. Klákol si do poslednej lavice, priložil si ruky k tvári a rozplakal sa. Zrazu vstal a vstúpil do spovednice. Pokľakol si a po chvíli váhania cez slzy povedal: „Mám na rukách krv. Bolo to počas postupu, uprostred tejto absurdnej vojny. Každý deň zomrel jeden z mojich ľudí. Hlad bol hrozný. Povedali nám, aby sme nikdy nevstupovali do domov bez pušky, pripravení strieľať pri prvom náznaku vzbury... Tam, kde som vošiel, stál starý muž a blondávané dievča so smutnými očami. – Chlieb! Dajte mi chlieb! – požiadal som ho. To dievča sa zohlo, myslel som si, že si chce vziať zbraň, bombu. Tak som rozhodne vystrelil. Keď som prišiel bližšie, videl som, že dievča drží v ruke kúsok chleba. Zabil som 14-ročné dievča, nevinné dievča, ktoré mi chcelo pomôcť. Nemôžem na to zabudnúť. Môže mi Boh odpustiť?“

HLAVNÝ PREDSTAVENÝ HOVORÍ

Vo svete dnes prebieha mnoho vojen. Podľa overených zdrojov v súčasnosti prebieha až 25 konfliktov s veľmi podobnými dôsledkami: úmrtia, obeť, nútená migrácia, utečenci, spoločenské rozdelenia, spustošenie a veľa utrpenia pre tých, ktorí zostali. Každá vojna je nielen neospravedlniteľná, ale aj nezmyselná a neľudská. Saleziánska rodina dona Bosca nie je len divákom tejto tragédie. V tejto situácii sme povolaní dosvedčiť projekt lásky, dobročinnosti a harmónie, ktorý musíme okamžite realizovať prostredníctvom humanitárnej pomoci a iných zásahov bratskej solidarity. Ale treba ho vedieť vyjadriť aj prostredníctvom starostlivosti o naše medziľudské vzťahy, v znamení bezpodmienečného prijatia. Každé malé gesto, ktoré urobíme s „vlúdnosťou“, môže pomôcť budovať mier pre všetkých. Vlúdnosť, tá čnosť, ktorú vyučoval sv. František Saleský, a ktorá uvádza lásku do praxe, zohrieva srdce a získava duše.

SALEZIÁNSKY POHĽAD

Na konci vojny, ktorá trvala dlhé štyri roky, napísal hlavný predstavený don Paolo Albera celý jeden okružný list o vlúdnosti. „Čnosť vlúdnosti vyžaduje, aby človek ovládal živosť svojej povahy, potláčal každé hnutie netrpezlivosti a zakázal jazyku vysloviť jediné hanlivé slovo na adresu osoby, s ktorou komunikuje. Vyžaduje odmietnutie násilia v správaní, v návrhoch a v činoch“. Donovi Alberovi sa zdalo nemožné nebyť vychovávateľom, ktorý má „pohľad plný pokoja a dobroty, je zrkadlom úprimne vlúdnej duše a jedinečne túži urobiť šťastným každého, kto sa k nemu priblíži“.

ZVERENIE SA MÁRII

Prijmi nás pod svoj plášť, ó Matka, a urob nás tvorcami pokoja, no nie takého s vlajkami, heslami, či srdcervúcimi fotografiami. Urob nás tvorcami toho pokoja, ktorý sa rodí z prebodnutého srdca tvojho Syna, ktorého si – ako mnohé matky aj dnes – videla nespravodlivo odsúdeného na kríži a mŕtveho si držala v náručí.

Amen.

16.
mája

*Svätá Mária,
Kráľovná
neba a zeme*

POČÚVAJ VOLANIE ZEME

Nikdy nebolo stvorenie tak ako dnes v starostlivosti všetkých. Len spoločne ho môžeme chrániť a veľkoryso zabezpečiť pre budúce generácie. Je čas na spoločné projekty a spoločné cesty, v citlivosti k prírode a s vedomím, že Boh dejín pracuje s nami. Nastal čas pre integrálnu ľudskú ekológiu.

... AKOBY V NAŠOM ŽIVOTE

Kedysi dávno rástol v savane malý kvet, ktorý každý deň čakal na pár kvapiek dažďa. Vedel, aký je dážď dôležitý pre jeho prežitie, ale keď začal cítiť dážď, supy všetko zakryli svojimi veľkými krídlami.

Len jeden kolibrík si všimol jeho zúfalstvo a hľadal pomoc u ostatných zvierat. Veľký bizón odpovedal: „Je to zákon života.“ Lev zívól a odvrátil sa.

Gazely zakričali: „Je nám to ľúto, ale ponáhlame sa.“ Kolibrík bol sklúčený. Čo mohol urobiť on, najmenší z vtákov?

Prišiel k veľkému mravenisku a povedal mravcom o smútku toho kvetu. Mravce

bez slova vytvorili dlhú reťaz, hľadali stebľá trávy a malé lístky, všetko zmáčali rosou a jeden po druhom nosili kvapky vody ku koreňom malého kvietku. Na druhú deň kvetina opäť získala svoju silu a farbu a žiarila vo svojom kúte savany.

HLAVNÝ PREDSTAVENÝ HOVORÍ

Zrýchľovanie klimatických zmien v dôsledku znečistenia spôsobeného ľudskou činnosťou a neudržateľným životným štýlom vidíme všetci. Nemôže sa nás to netýkať, rovnako ani našich mladými. Náš záväzok k integrálnej ľudskej ekológii vychádza z ľudského a kresťanského presvedčenia, že všetko je prepojené. Kvalita našich vzťahov s prírodou je úzko prepojená s kvalitou našich medziľudských vzťahov. Preto sme pozvaní k ekologickému obráteniu, ktoré sa musí týkať nielen makro sektorov ekonomiky a politiky, ale aj mikro aspektov nášho každodenného života: spravodlivosti, bratstva, citovosti a duchovnosti.

SALEZIÁNSKY POHĽAD

Svieža drsná príroda lúk, na ktorých ako chlapec robil kotrmelce, zostala v duši dona Bosca navždy. Všade, kam prišiel, bol vinič. Neuspokojil sa s tým, že chlapcom rozprával o prírode. Chcel, aby udržiavali „kontakt“ s prírodou.

Vymyslel „agroturistiku“, „trekking“ a školy v prírode. Takými zážitkami boli tie slávne „prechádzky“ po kopcoch Monferrato a Langhe v atmosfére improvizácie a optimizmu. Don Bosco sa tiež usiloval rozvíjať v chlapcoch cit pre krásu, prírodu a estetiku. Robil to poetickými opismi o prírode. Často rozprával, že neskoro večer, keď prišiel do svojej izby, zastavil sa a rozjímal o nekonečných priestoroch oblohy, uprel pohľad na Mesiach, rozjímal o množstve hviezd, a potom pokračoval: „Vesmír sa mi zdal byť také veľké dielo, také božské... že keďže som nebol schopný obstáť pred tou krásou, jediným únikom bolo utiecť pod plachtu.“ Chlapci sa zasmiali a on dodal: „Až prikrytý som pocítil, že už nie som taký malý a úbohý“.

ZVERENIE SA MÁRII

Prijmi nás pod svoj plášť, ó Matka, a
urob nás schopnými vidieť krásu tvojho
Syna vo stvorení, ty, žena, ktorá počúva.

Urob nás schopnými počúvať volanie
zeme, starať sa o náš svet,
o domov všetkých.

Amen.

*Svätá Mária,
Matka nádeje*

POČÚVAJ NETRPEZLIVOSŤ MLADÝCH

Takmer nekonečná perspektíva budúcnosti je pohľadom mladého človeka, ktorý vstupuje do sveta so „životom, ktorý má“, zloženým zo snov, zdrojov a energie, ako krásny príslub, ktorý nechce zmariť. Túto jeho nádej môže prežívať v spoločnosti Ježiša z Nazareta, na ceste v čase a vo večnosti.

... AKOBY V NAŠOM ŽIVOTE

Jedného letného večera sa skupina mladíkov pri táboráku pýtala: „V čom spočíva tajomstvo života?“ – Je tu studňa, v ktorej je odpoveď, – povedal starý správca kempu. Nočný vánok bol mierny a mladí ľudia sa rozhodli ísť tam. Keď prišli, položili studni otázku. Z hĺbky sa ozývala odpoveď: „Chod' na námestie v mestečku: tam nájdeš, čo hľadáš.“ Plní nádeje poslúchli, ale na určenom mieste našli len tri obchody: v jednom predávali kovové drôty, v druhom čudné drevené tvary a v treťom kusy železa. Sklamaní mladíci sa vrátili k studni a žiadali vysvetlenie. „V budúcnosti to pochopíš,“ odpovedal hlas. Bolo už neskoro večer, keď sa k nim pri ohnisku pripojil mladý muž s bez tvarým batohom, z ktorého vytiahol sitár a začal hrať. Bola to ohromujúca, živá, inšpirujúca hudba. Keď si sadli, chlapci radostne zakričali. Pochopili: sitár bol vyrobený z kovových drôtov, z kúskov kovu a dreva, ako boli tie v obchodoch na námestí. Mysleli si, že nemajú žiadny zvláštny význam.

HLAVNÝ PREDSTAVENÝ HOVORÍ

Náš svet potrebuje mladých, ktorí spolu s Bohom snívajú o zmysle a naplnení svojho života. Pre každého z nich má Boh osobný projekt, ktorý ich vedie a nabáda ich, aby sa pozerali dopredu.

Úlohou každého člena saleziánskej rodiny je angažovať sa v sprevádzaní živosti, ktorú mladí nosia vo svojich srdciach, aby sa – ako hovorí pápež František – nenechali okradnúť o nádej vo svete, kde nie vždy nájdeme logiku a dynamiku, ktoré sú priaznivé voči nádeji.

Dnešní mladí ľudia, rovnako ako mladí ľudia všetkých čias a miest, čakajú na priateľskú ruku, ktorá im pomôže rásť a realizovať sa. Starostlivosť o inšpirujúce a „preventívne“ prostredie, animácia, ktorá vie rozvíjať aj divadlo, šport, umenie, hry, hudbu, ... osobné sprevádzanie, ktoré vie ísť do hĺbky – to sú činnosti, ktoré nám dáva naša tradícia a vyzýva nás, aby sme ich tvorivo rozvíjali v nových kontextoch dneška.

Tvárou v tvár smutnému obrazu rán sveta mladých sme my saleziáni „na strane mladých“, lebo podobne ako don Bosco až do konca veríme v nich a veríme v ich prísľub, túžbu vziať svoju budúcnosť do vlastných rúk a vymaniť sa zo všetkých druhov chudoby.

Vždy sme na strane mladých, vždy do nich investujeme. Veríme v hodnotu človeka, v možnosť iného a lepšieho sveta a samozrejme v obrovskú silu výchovy.

SALEZIÁNSKY POHĽAD

Jedného večera v apríli 1847 sa don Bosco, ktorý musel zostať dlhšie v meste s chorým, vrátil na Valdocco neskoro večer. Blízko oratória ho zrazu začala provokovať skupina asi 20 chlapcov. „Všetci kňazi sú lakomí,“ povedal jeden. „Sú pyšní a netolerantní,“ povedal ďalší. „Vyskúšajme ho,“ zvolal tretí. Pri týchto nelichotivých hlasoch začal don Bosco spomaľovať a predstierajúc, že ich nepočul, ich oslovil: „Dobrý večer, milí priatelia, ako sa máte?“ „Nie veľmi dobre, pán teológ, sme smädní a nemáme peniaze, môžete nám všetkým kúpiť pivo.“ Ostatní chlapci ho obklúčili, aby mu nedovolili utiecť. „Rád za to zaplatím,“ povedal don Bosco, „ale chcem tam byť s vami. Don Bosco dodržal svoje slovo nielen preto, aby sa vyhol ďalším problémom, ale aj preto, aby sa pokúsil získať nejaké duše. V krčme nechal chlapcov, aby mu priniesli jednu a potom ďalšiu fľašu. Keď videl, že jeho kamaráti sú krotkejší a slušnejší,

povedal: „Teraz mi musíte urobiť láskavosť.“ „Povedzte, nielen láskavosť, ale dve, tri, urobíme vám láskavosť, pretože odteraz chceme byť vašimi priateľmi.“ „Ak chcete byť mojimi priateľmi, musíte mi preukázať láskavosť a prestať sa rúhať Božiemu menu a menu Ježiša Krista.“ „Má pravdu, niekedy nám to slovo unikne bez toho, aby sme o tom vedeli,“ odpovedal jeden z chlapcov. „Dobre. Teraz odtiaľto vyjdeme a každý sa vráti domov. Ale v nedeľu vás budem čakať v oratóriu.“ „Ale ja nemám domov,“ povedal jeden z nich, „a ja tiež nie,“ dodal ďalší, a rovnako aj niekoľko ďalších. „A kde trávite noc?“

Don Bosco si uvedomoval nebezpečenstvo nemravnosti, v ktorom sa títo chlapci, väčšinou cudzinci, nachádzali, a preto dodal: „Podťe, oratórium je domovom pre všetkých.“

ZVERENIE SA MÁRII

Prijmi nás pod svoj plášť, ó, Matka, ty, ktorá si rozhodla o osude sveta vo veľmi mladom veku v Nazarete, a pomôž nám otvoriť svoju náruč pre všetkých mladých. Prijmi ich do svojho náručia a chráň ich pred zlom, ukáž im svojho Syna a zjav im ich povolanie: byť nádejou sveta.
Amen.

POČÚVAJ BEZNÁDEJ MIGRANTOV

Odchod za lepším životom, bez násilia a chudoby: to je migrant. Mária, cudzinka v Egypte, to dobre pozná. Držme sa jednoduchej viery a príkladu svätej Božej Matky, ktorá to vedela prijať, a preto prekonala každú ťažkosť.

... AKOBY V NAŠOM ŽIVOTE

V malej dedinke v strednej Európe neboli cudzinci vítaní. Politické sily krajiny bránili príchodu občanov z iných krajín. Počas vojnového zásahu NATO proti Juhoslávii požiadali Albánci, ktorí utiekli pred vojakmi o ubytovanie v základnej škole v malom bavorskom meste. Budova v dobrom stave sa už roky nepoužívala. Niekoľko učební by sa mohlo na krátky čas upraviť na ubytovne. Sociálne zariadenia a kuchyňa boli stále funkčné. Táto myšlienka vyvolala medzi občanmi búrku rozhorčenia. Obyvatelia sa všemožne snažili projektu zabrániť. Palicami a kameňmi prinútili autobus s utečencami odísť späť. V nedeľu pod veľkým krížom, ktorý dominoval hlavnej lodi miestneho kostola, našli zavesený nápis: „Tento týždeň občania našej krajiny ukrižovali Ježiša Krista“.

HLAVNÝ PREDSTAVENÝ HOVORÍ

Kontakt s mladými migrantmi, utečencami a mnohými dalšími mladými, kteří sú zbavení svojich základných práv, sa pre nás stáva naliehavou výzvou k činnosti. Ako sa

Izraelu pripomína v knihe Deuteronomium: „Milujte teda cudzinca, lebo ste boli cudzincami v egyptskej krajine.“ Migranti, najmä v tomto období, keď nechýbajú postoje a politika odsúvania na okraj, vylúčenia a niekedy aj rasizmu, sú znepokojujúcou realitou a ich volanie zostáva nevypočuté. To všetko zaťažuje svedomie spoločnosti, ktorá sa snaží globalizovať

hospodárstvo, ale nie solidaritu a angažovanosť v rozvoji národov a v podpore dôstojnosti každého človeka. Misia inter gentes (medzi národmi) je našou najlepšou školou: vychádzajúc z nej sa modlíme, uvažujeme, študujeme, žijeme. Keď sa izolujeme alebo sa vzdalujeme od ľudí, ktorým sme povolaní slúžiť, naša identita saleziánskej rodiny sa začína znetvorovať a stáva sa karikatúrou.

SALEZIÁNSKY POHĽAD

Leto 1831. Rodina Jána Bosca sa rozhodla, že Ján bude chodiť do školy v Chieri. Chieri bolo dynamické, rušné mesto a pre vidieckeho chlapca ako on bolo trochu desivé. Kostoly, kláštory, školy, jedálne a dokonca aj divadlo! Najmenej deväťtisíc obyvateľov! Ján ešte nikdy nevidel toľko ľudí na jednom mieste. Nachádzalo sa presne na polceste medzi Castelnuovom a hlavným mestom Turín a pre Jána znamenalo bránu do sveta k jeho štúdiu a k povolaniu kňaza. Práca na poli a čas strávený u kováča z neho urobili silného mladíka. Ale „vstupenka“ na ďalšie štúdium v Chieri si vyžadovala úplne iný druh sily. Prvou cenou, ktorú musel zaplatiť, bolo prekonať svoju pýchu žobraním: obišiel všetky farmy a žiadal peniaze a obilie. „Chcem sa stať kňazom, preto musím študovať. Môžete mi pomôcť?“ Väčšina farmárov mu dala obilie, múku, orechy alebo víno, kus bielizne, uterák, starú košeľu.

Obilím a vínom si mohol zaplatiť izbu na spanie. Každému na oplátku Ján zanechal len úsmev. Vydal sa na dobrodružnú cestu mestom s tým nádherným pocitom: je tu toľko ľudí, ktorí ho majú radi a veria mu. Určite ich nesklame.

ZVERENIE SA MÁRII

Prijmi nás pod svoj plášť, ó Matka, ty,
ktorá vieš, čo je ľahostajnosť, utrpenie,
opustenosť. Staň sa spoločníčkou na
cestách tým, ktorí trpia, sú
prenasledovaní a utekajú zo svojej
krajiny kvôli vojne, hladu a chudobe.
Pomôž nám postarať sa o núdzu našich
bratov a sestier na ich ceste k
dôstojnosti.
Amen.

POČÚVAJ MUČENÍCTVO VERIACICH

Mučeníctvo je osobitným rozmerom života viery a Mária je matkou kresťanskej autentickosti svojich detí. Svojou účinnou pomocou ich podporuje na ich ceste, aby sa nebáli skúšok, ale odvážne im čelili.

... AKOBY V NAŠOM ŽIVOTE

Malá Lia Li bola niekoľko dní zabarikádovaná v kostole spolu s obyvateľmi jej dediny. Počas razie komisár dal milicionárom rozbiť svätostánok a hostie sa rozsypali všade. Kričali: „Teraz chodte preč! Beda tým, ktorí sa vrátia!“ Jia Li bola v máji na prvom svätom prijímaní. Odvtedy chodila na sväté prijímanie každý deň a prosila Ježiša, aby jej zlí ľudia nezabránili chodiť na prijímanie: „Čo budem robiť bez teba?“ – hovorila mu. Na druhý deň na úsvite sa vkradla späť do kostola, kľakla si, pristúpila k oltáru a zohla sa k zemi a zjedla hostiu. Zopakovala to aj nasledujúceho rána. Nevedela, že ich môže zjesť všetky naraz, ale predovšetkým chcela, aby jej šťastie trvalo dlhšie. Zostala posledná hostia a Jia Li prichádza ako každá deň. Tentoraz sa však ozval prudký úder, po ktorom nasledoval smiech. Dievčatko padlo. Stále malo silu plaziť sa k hostii, aby ju prehltla. Niekoľko krčov a ... je mŕtva. Zachránila všetky hostie.

HLAVNÝ PREDSTAVENÝ HOVORÍ

Ako Cirkev nemôžeme neplakať nad tragédiami jej umučených detí. Nemôžeme a nesmieme si na to nikdy zvyknúť. „Ponáhľajte sa, ponáhľajte sa zachrániť tých mladých ľudí...” vyzval zomierajúci don Bosco svojich saleziánov. Je to pozvanie k vážnemu záväzku, ktorý dnes vyzýva aj nás zo saleziánskej rodiny, aby sme podporili všetkých tých, ktorí sú verní Kristovi a evanjelizačnému poslaniu až po obetovanie svojho života. Tento záväzok nie je možný bez toho, aby sme v sebe obnovili Ježišovo umučenie a smrť za spásu mladých. Táto vášeň nám dodá odvahu a pomôže nám prekonať strach z nepochopenia, z toho, že nás tento sekularizovaný svet, ktorý odmieta Boha potláča nadprirodzeno a veriaceho človeka odsúva na okraj spoločnosti, vylúči alebo odmietne.

SALEZIÁNSKY POHĽAD

V seminári v Chieri mal Ján možnosť spoznať a nadchnúť sa hlavnými spismi svätého Františka Saleského. V tomto svätcovi objavil a našiel vzor nielen praktického konania ale aj životného štýlu. Láska, trpezlivosť, priateľstvo a vytrvalosť, ktoré svätý František vedel praktizovať vo svojich vzťahoch s ľuďmi napriek konfliktným situáciám pre náboženské vojny tej doby, mali prorocký vplyv na jeho budúce rozhodnutia. V týchto cnostiach Ján rozpoznal súlad s odkazom, ktorý dostal od tajomnej postavy vo sne z deviatich rokov: „Musíš si ich získať dobrotou a láskou, nie bitkou.“

ZVERENIE SA MÁRII

Prijmi nás pod svoj plášť, ó Matka, a pomôž nám byť autentickou Cirkvou.

Cirkvou, ktorá vie byť prítomná na každom mieste, v každej situácii, ktorá vie byť útechou pre tých, ktorí trpia, vie prekročiť hranice sakristie a vie sa dotknúť existenciálnych periférií dejín, aby ohlasovala všetkým krásu toho, že sme Božími a tvojimi deťmi.

Amen.

20.
mája

*Svätá Mária,
Kráľovná anjelov*

POČÚVAJ NÁREK DETÍ

Spontánnosť detí vyjadruje vzácny dar života, ale ich stratený plač je bolestnou obžalobou nášho dospelého sebeckva. Mária, ktorá je matkou každého človeka, nás pozýva, aby sme boli Božími a jej deťmi, a medzi sebou bratmi a sestrami.

... AKOBY V NAŠOM ŽIVOTE

Krátko po narodení bračeka začala malá Lori žiadať rodičov, aby ju nechali s novorodencom samú. Obávali sa, že ako väčšina štvorročných detí môže prejavovať žiarlivosť. Lori však časom neprejavovala žiadne známky konfliktu. Naopak, k malému bratovi sa správala láskavo a jej žiadosti, aby s ním mohla zostať sama, boli čoraz naliehavejšie. Jedného dňa sa rodičia rozhodli, že jej to dovoľia.

Šťastná Lori vošla do jeho izby a zavrela dvere. Malá štrbina v dreve umožnila zvedavým rodičom nahliadnuť dovnútra. Všimli si, že malá Lori sa pokojne hrá. Potom ju videli, ako si priložila tvár vedľa tváre svojho bračeka a ticho povedala: „Dieťa, povedz mi, ako vyzerá Boh. Začínam na to zabúdať.“

HLAVNÝ PREDSTAVENÝ HOVORÍ

Saleziánska prítomnosť pri mladistvých na okraji, ktorí sú deťmi sebeckom dospelých, je dnes jednou z najvýznamnejších a najnáročnejších výchovných činností. Ale stále viac naliehavjšou je potreba pracovať na obrane vykorisťovaných chlapcov a dievčat a mladých obetí všetkých druhov zneužívania: od sexuálneho, až po zneužívanie moci. Don Bosco neobjavil svoje poslanie pred zrkadlom, ale v bolesti mladých ľudí, ktorí nemali nádej a budúcnosť. Salezián 21. storočia nebude môcť konať inak; objaví svoju vlastnú identitu, ak bude schopných zdieľať, ako don Bosco, nepohodlie a bolesť každého mladého človeka, opusteného v zneužívaní, biede a vykorisťovaní, zbaveného akejkoľvek duchovnej a materiálnej pomoci; a umožní hmatateľným spôsobom zakúsiť otcovstvo Boha, ktorý je schopný „premeniť na uholný kameň, ten, ktorý stavitelia zavrhlí“.

SALEZIÁNSKY POHĽAD

Pani zo sna mu opakovala: „Pozri sa!“ a jediná rada dona Cafassa bola: „Rozhliadni sa okolo seba.“ Ján teda začal „vidieť“. Osem-desaťročné deti pracovali ako robotníci na stavbách. Plnili nádoby škridlami a maltou, nosili ich na pleciach a šplhali sa po povrazových rebríkoch a lešení. Ak pracovali príliš pomaly, majster ich bil. Na druhej strane sa trh „Porta Palazzo“ hemžil chudobnými ľuďmi, ktorí sa nevyučili žiadnemu remeslu, väčšina z nich nevedela pracovať, ani čítať, ani písať. Don Bosco strávil najstrašnejšie hodiny svojho prvého obdobia v Turíne s mladými vo väzení. Chlapci vo veku od dvanásť do osemnásť rokov, ako handry plné vší, sa ocitli bez práce, len s vodou a chlebom za železnými mrežami. Boli silní a talentovaní, ale zďaleka nemali nádej na domov, prácu alebo školu. Skepticky hľadeli na mladého kňaza, ktorý im priniesol ovocie, čokoládu a tabak.

Chcel byť ich priateľom, hovoril o hodnote a dôstojnosti každého človeka, ale keď sa k nim vrátil, všetko bolo zničené. To, čo sa zdalo byť priateľstvom, bolo mŕtve, na tváre sa vrátil výhražný pohľad a nie vždy sa donovi Boscovi podarila prekonať sklúčenosť. Jedného dňa sa rozplakal. V pochmúrnej miestnosti nastala chvíľa váhania. „Prečo ten kňaz plače?“ spýtal sa niekto. „Pretože nás má rád. Dokonca aj moja matka by plakala, keby ma tu videla.“

ZVERENIE SA MÁRII

Prijmi nás pod svoj plášť, ó Matka, a urob nás schopnými počúvať, oslobodzovať a nežne prijímať bezbranné deti, nevinné obete násilia, nášho násilia. Pomôž nám byť hlasom mnohých detí, ktoré nemajú hlas; tých, ktorí sú odsunutí na okraj spoločnosti, s ktorými sa zle zaobchádza a ktorí nemajú žiadne práva. Pomôž nám vidieť v každom z nich tvojho Syna, ktorý prišiel na náš svet ako bezbranné dieťa.

Amen.

*Svätá Mária,
Matka
milosrdenstva*

POČÚVAJ TICHU CHUDOBNÝCH

Matka Božia, pohni naše svedomie, aby sme počúvali hlučné ticho chudobných. Cirkev bez nich by nebola taká, akú ju chcel mať Pán Ježiš.

... AKOBY V NAŠOM ŽIVOTE

Nedávno som čítal svedectvo dobrovoľníka z Afriky, ktorý zažil, ako sa v utečeneckom tábore rozdávali potraviny. Chaotická, alarmujúca situácia. Dobrovoľník si uvedomil, že zásoby dochádzajú, zatiaľ čo hladí ľudia boli na pokraji zúfalstva. Na konci radu stálo deväťročné dievča. Keď na ňu prišiel rad, zostal už len jeden banán. Podali jej ho. Ošúpala banán, potom dala polovicu malému bratovi a polovicu malej sestre a olízala vnútro šupky. Dobrovoľník vyznáva, že práve v tej chvíli sa v ňom zrodila viera v Boha.

HLAVNÝ PREDSTAVENÝ HOVORÍ

Rozhodnutie pre chudobnú, opustenú a ohrozenú mládež bolo vždy v srdci a živote saleziánskej rodiny, od dona Bosca až po dnes. Dnes sa chudoba mládeže znásobila a rozšírila!

Hospodárska, sociálna a kultúrna, citová a rodinná, morálna a duchovná chudoba. V mnohých kontextoch nezamestnanosť a nedostatočný prístup k vzdelaniu postihujú veľké skupiny mladých. Tieto mnohoraké formy chudoby príliš často bránia deťom a mladým v tom, aby mohli pokojne rásť, získať primerané vzdelanie a rozhodovať o svojej budúcnosti. Aj dnes nás don Bosco a Cirkev posielajú pracovať medzi chudobných mladých. Aby sa však mlčanie chudobných premenilo na chválospev, je potrebné vedieť si uvedomiť a predstaviť aj iný druh ekonomiky, o ktorom sa na konci minulého storočia nielen teoretizovalo, ale ktorý sa aj praktizoval:

je to ekonomika spoločenstva, ktorá
inšpiruje toľkých mladých ekonómov,
podnikateľov, ktorí sa stotožňujú s
hnutím „Františkova ekonómia“. Aj takto
sa plášť Matky milosrdenstva
rozprestiera až na kraj zeme, aby
jedného dňa, ktorý dúfajme nebude
príliš vzdialený, už nikto nebol v núdzi.

SALEZIÁNSKY POHĽAD

Jedného daždivého májového večera (1847) prišiel asi pätnásťročný premoknutý mladík a prosil o chlieb a prístrešie. Moja mama ho vzala do kuchyne, postavila ho k ohňu aby sa zohrial a vysušil si oblečenie. Kým jedol polievku a chlieb, spýtal som sa ho, či chodil do školy, či má príbuzných a aké je jeho povolanie. Odpovedal: „Som chudobná sirota z Valle di Sesia. Obyvatelia sa venujú chovu dobytka a poľnohospodárstvu, sú veľmi chudobní a často nútený migrovať. Mal som necelé tri franky a všetky som minul. Teraz nemám nič a nepatrím nikomu. Prosím o láskavosť, aby som mohol stráviť noc v niektorom kúte tohto domu.“ Začal plakať. Moja mama plakala s ním, bol som dojatý. Keby som vedel, že nie si zlodej, snažil by som sa ti pomôcť, ale iní mi zobrali niekoľko prikrývok a ty mi zoberieš ďalšie. „Nebojte sa, som chudobný, ale nikdy som nič neukradol.“

„Ak chceš“ , pokračovala mama, „pre dnešok ho ubytujem a zajtra sa o neho Boh postará.“ „Kde?“ „Tu v kuchyni.“ Dobrá žena s pomocou malej siroty vyšla von, nazbierala niekoľko kusov tehál a z nich urobila v kuchyni štyri stĺpy, na ktoré položila niekoľko dosiek a položila veľké vrece, čím pripravila prvú posteľ v oratóriu.

ZVERENIE SA MÁRII

Prijmi nás pod svoj plášť, ó Matka, a urob nás schopnými deliť sa o svoj život s chudobnými, dávať nielen to, čo je nadbytočné, ale aj to, čo je potrebné „až to zabolí“. Oslobod' nás od pokrytectva mince, ktorú sme dostali, aby sme si očistili svedomie alebo aby sme sa pohladili, že vyzeráme lepšie. Urob nás schopnými takej nezištnej lásky, akú tvoj Syn prejavil k ľudstvu, k najmenším, k chudobným.

Amen.

22.
mája

*Svätá Mária,
Krásovná rodín*

Novéna k Márii Pomocnici

POČÚVAJ DRÁMU RODINY V KRÍZE

Rodina je Cirkev medzi múrmi domu, ako bol ten nazaretský: svätyňa ľudských bytostí vytvorená zo zeme, ale naplnená nekonečným nebom. Mária, ktorá je ženou a matkou rodiny, nás učí hlbokej hodnote spoločenstva.

... AKOBY V NAŠOM ŽIVOTE

Osemročné dievčatko v domácej úlohe opísalo svoju rodinu takto: „V mojom dome sú dve izby, dve postele, malé okno a biela mačka. U nás doma jeme len večer, keď otec príde domov s taškou plnou chleba a sušených rýb. U nás doma sme všetci chudobní, ale môj otec má oči nebeskej farby, mama má oči nebeskej farby. Keď všetci sedíme pri stole náš dom vyzerá ako nebo.“

HLAVNÝ PREDSTAVENÝ HOVORÍ

V dejinách kresťanského umenia je mnoho zobrazení Panny Márie, ktorá šije alebo tká, možno obklopená svätým Jozefom pri práci s malým Ježišom, ktorý sa učí tesárskemu remeslu. Nábožné legendy nás informujú o tom, že nezošívajú tuniku, ktorú spomína evanjelista Ján vo svojom rozprávaní o umučení, vyrobila sama Mária a mala tú vlastnosť, že rástla spolu so svojím vlastníkom. Ak nás táto zbožná dôvera dokáže rozosmiať, väčšiu pozornosť si zaslúži pravda viery, že ľudské telo Božieho Slova utkala Panna Mária na krosnách svojho lona! Dobré vieme, že vojaci nemali srdce zničiť túto skromnú tkáčsku prácu, ktorú lós prisúdil jedinému víťazovi. Táto tunika sa často spomína ako výzva k jednote veriacich. Ale pravdou je, že aj sviatosť manželstva môže byť touto tunikou výstižne znázornená. Dvaja manželia sú zahalení samotným Ježišom do jedného odevu, pretože už nie sú dvaja, ale jedna bytosť.

Nazaretská rodina nebola ideálnou rodinou. Evanjelium o tom jasne svedčí (porov. Mt 2, Lk 2). Ale Jozef so svojou pohotovou poslušnosťou, Mária so svojou vnútornou úprimnosťou, Ježiš so svojou veľkou slobodou a všetci traja so svojou schopnosťou udržať si lásku v srdci sú tu preto, aby nám pripomenuli, že každé rodinné zauzlenie môžeme rozviazať do siete jednoty.

SALEZIÁNSKY POHĽAD

Don Bosco nadmerne preťažoval svoje zdravie. Ťažký zápal pľúc ho veľmi zaťažil. Don Borel mu udelil pomazanie chorých. Pre štyristo chlapcov z oratória,

ktorí mali len tohto otca, to bola tragédia. Zo všetkých síl dúfali v zázrak.

Don Bosco sa uzdravil. Očami hľadal chlapcov a dokázal povedať: „Vďačím vám za svoj život. A budte si istí: odteraz ho celý venujem vám“. Prvé vyjdenie z

izby po chorobe bolo triumfálne. Z postele ho mladíci odniesli na stoličke na ramenách do kaplnky v Pinardiho kôlni. Obdobie rekonvalescencie strávil so svojou matkou Margitou a bratom Jozefom v Becchi. Po niekoľkých mesiacoch sa vrátil do Turína a s ním aj jeho matka. Na miesto dorazili vyčerpaní po 40 km chôdze.

Videl ich jeden priateľ kňaz a bol ohromený: „Vy ste sa zbláznili! Kam idete? Ako budete žiť? Máš dnes vôbec niečo na jedenie?“ „Boh sa postará, priateľ môj.“

Dobrý kňaz bol dojatý a dal mu svoje hodinky. „Vidíte to? Boh sa už postaral,“ povedal mu sladko don Bosco. Margita ako prvá vstúpila do prázdnych priestorov prvého oratória. Usmiala sa a povedala: „V Becchi som sa každý deň musela venovať upratovaniu, utieraniu prachu z nábytku a umývaniu hrncov. Tu nemám nič. Budem odpočívať. V ten večer matka a syn začali spievať. Stará ľudová pieseň hovorila: Beda svetú, ak nás počuje, cudzincov bez ničoho. Začul ich jeden chlapec a hneď to rozšíril: „Don Bosco sa vrátil!“

ZVERENIE SA MÁRII

Prijmi nás pod svoj plášť, ó Matka a daj
nám pocítiť teplo rodiny, tej rodiny, do
ktorej sa chcel narodiť Pán, tej rodiny,
ktorá, podobne ako naše, čelila
sklúčenosti a utrpeniu.

Pomôž nám, aby sme ako Cirkev boli
rodinou rodín, bez odsudzovania, bez
rozdeľovania, bez odlúčenia. Nech sa
každá rodina môže stať zrkadlom tvojej.
Amen.

POČÚVAJ RADOŠŤ V SRDCI

Vo svete, ktorý sa venuje len pôžitkom, veľmi potrebujeme radosť. Mária je jej zdrojom, pretože v nej bolo plnenie Božej vôle vždy prioritou.

... AKOBY V NAŠOM ŽIVOTE

Nie je tak dávno, čo k dverám jedného kláštora prišiel sedliak so strapcom hrozna. „Brat vrátnik,“ povedal sedliak, „vieš, komu chcem dať tento strapec hrozna, ktorý je najkrajším v mojej vinici? Tebe!“ Brat vrátnik sa začervenal od radosti. „Naozaj mi ho chceš dať?“ „Samozrejme, pretože si sa ku mne vždy správal priateľsky a pomáhal si mi, keď som ťa žiadal. Chcem, aby ti tento strapec hrozna urobil radosť.“ Brat vrátnik si dal strapec hrozna pred oči a celé dopoludnie sa naň pozeral. Bola to naozaj prekrásny strapec hrozna. V istom momente dostal nápad: „Prečo by som nemohol vziať tento strapec hrozna k opátovi, aby sa aj on potešil?“ Vzal ho a priniesol opátovi. Opát bol úprimne šťastný. Spomenul si však, že v kláštore je starý, chorý mních a pomyslel si: „Vezmem mu ten strapec, aby sa mu trochu uľavilo.“ Strapec hrozna sa teda opäť presťahoval. V cele chorého mnícha sa však dlho nezdržal.

Chorý mních si myslel, že hrozno poteší kuchára, ktorý sa celé dni potil pri sporákoch a poslal mu ho. Ale brat kuchár ho dal bratovi kostolníkovi, ktorý ho odniesol najmladšiemu bratovi v kláštore a ten ho odniesol ďalšiemu a ten myslel, že ho dá ďalšiemu. Až kým sa nevrátil strapec hrozna k bratovi vrátnikovi. A tak sa kruh uzavrel. Kruh radosti.

HLAVNÝ PREDSTAVENÝ HOVORÍ

Pápež František sa 3. apríla tohto roku prihovoral mladým na Malte takto: „Drahí mladí priatelia, zdieľam s vami to najkrajšie v živote. Viete, čo to je? Je to radosť z toho, že trávime čas v láske, ktorá nás oslobodzuje. Ale táto radosť má meno: Ježiš.“ Táto veta obsahuje dôvod, prečo dávame Márii titul prameň našej radosti. Predovšetkým, lebo svojím poslušným materstvom porodila Pána Ježiša a tým nám dáva „radosť, ktorú nám Eva vzala“. A potom, lebo ako prvá žila v štýle dávania a svedčila Cirkvi a nám o pravdivosti Ježišových slov: „Viac radosti je z dávania ako z prijímania“. Mária je ukážkou, konkrétnym svedectvom toho, že ktorí prijímajú Pánovo volanie k láske, vidia svoje srdcia naplnené radosťou. A evanjelium nám pripomína, že aj Máriine vzťahy s ľuďmi prinášajú radosť, pokoj: ako Máriina návšteva u Alžbety, ako svadobná hostina v Káne...

SALEZIÁNSKY POHĽAD

Mnohí chlapci v oratóriu v sebe niesli znaky neistoty, nespokojnosti, veľkého hladu po láske a po vzoroch. Boli to dôsledky chronického nedostatku lásky v rodine odkiaľ pochádzali. A práve preto, že otcovská disponovanosť dona Bosca pôsobila na chlapcov, ktorých stretol, ako „magnet“, okamžite sa stali jeho deťmi. Nasledovali ho, sprevádzali ho, takmer ho prenasledovali, ako sám napísal:

„Zvláštna scéna bola pri odchode z oratória. Po východe z kostola sa každý z nich tisíckrát rozlúčil na dobrú noc, ale bez toho, aby opustil zhromaždenie svojich kamarátov. Vyzval som ich: „Chodte domov, už sa stmieva, čakajú na vás vaši rodičia. Ale bezvýsledne. Šesť najsilnejších si z rúk urobilo akési kreslo, trón, na ktorom som mohol sedieť. Usporiadali sa do niekoľkých radov a niesli ma ako na tróne. Ostatní pokračovali v spievaní, smiechu a štebotaní až po Rondo.

Tam zaspievali ďalšie chvály, ktoré sa skončili slávnostným ´Nech je vždy pochválený´. Keď sa trochu utíšili, mohol som všetkým popriať pekný večer a dobrý týždeň. Chlapci z plného hrdla odpovedali: „Dobrý večer!“ „Zostupoval som z „ľudského tónu“, každý išiel k svojej rodine, zatiaľ čo niektorí starší ma sprevádzali až k domu.“

ZVERENIE SA MÁRII

Prijmi nás pod svoj plášť, ó Matka, a daj
nám pocítiť radosť, ktorá naplnila tvoj
život.

Pomôž nám pochopiť, že táto radosť je
znamením prítomnosti Ducha
Zmŕtvychvstalého.

Pomôž nám pocítiť skutočnú radosť,
nielen jednoduchú zábavu, ale radosť,
ktorá pramení z toho, že sme tvojimi
deťmi, poslami pokoja a nádeje vo svete,
ktorý často zabúda na radosť.

Pripomeň nám radšej to „Raduj sa“,
ktoré ti raz povedal anjel; „Radujte sa“,
povedané pastierom vo svätej noci a
ženám ráno v deň zmŕtvychvstania.
Amen.